

Olgu]a Creang\ - Caia

Copil\ria Sfintei Teodora de la Sihla

Ilustra]ii de Violeta Zabolic\ - Diordiev

Carte tip\rit\ cu binecuvântarea
-naltpreasfin]itului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei [i Bucovinei

CUPRINS

Casa cu îngerii	7
Zugr\virea icoanei	11
Învierea Domnului	17
R\stocirea gârlei morii	22
Ispas la M\stirea Neam]	29
Vara la munte	35
Pelerinaj pe I nelul de Aur al]inutului Neam]	43
Roadele toamnei	55
Dumnezeu Preabunul ne-a trimis Cr\ciunul	60
Drumul spre sfin]enie	65

Casa cu îngeri

Pe Culmea Pleșului, brazii erau atât de împodobiți cu zăpadă încât păreau niște pomi înfloriți într-o livadă presărată pe coasta muntelui. Era o iarnă năprasnică, zăpada era mai înaltă decât gardul, iar Râul Neamț înghețase din partea stângă până în partea dreaptă.

În acest decor splendid se înălța semeață și străjuia împrejurimile Cetatea Neamțului, care păstrează de veacuri făclia aprinsă a credinței străbune și, totodată, tănuiește vistieria Țării Moldovei. Se spune din bătrâni că ar fi fost aruncată de Dumnezeu din cer cu tot cu străjeri întru pavăza noastră. Vrednicul de aducere-aminte, Domnitorul Vasile Lupu, împlinind cerința Porții Otomane dar și dorința prietenului său, Mitropolitul Varlaam, a transformat cetatea în Mănăstirea „Sfântul Nicolae”. Cu toate acestea, în secret, s-au păstrat și garnizoana și vistieria țării. Moșia cetății era numită Moșia Vânătorilor, care se întindea până la Râul Bistrița, cuprinzând Pipirigul și Plutonul. Mitropolitul Varlaam pusese la loc de cinste, ca armaș al cetății, pe Ștefan Joldea, iar ca egumen pe părintele Ioan de la Râșca. Tustrei erau rude și se trăgeau de pe meleagurile Putnei, din Vrancea.

La poalele cetății, în satul Vânători, în partea stângă a Râului Neamț, locuiau străjerii. Aceștia urcau spre cetate pe Dealul lui Vartic și ajungeau în Poiana Slatina, unde era o

fântână cu apă sărată, despre care se spunea că e vindecătoare. Continuau drumul pe podul de stâlpi și intrau de-a dreptul în cetate. Calea aceasta era cunoscută sub numele de Drumul Străjerilor.

Într-o seară, pe când Ștefan Joldea se întorcea de la schimbul de zi din cetate, văzu o lumină serafică ce-i învăluia casa. Intră omul înăuntru nedumerit, deschise ușa odăii și văzu lângă soția sa un prunc dolofan cu ochi azurii și cu aură împrejurul capului. Căzu în genunchi în fața sfintelor icoane și aduse slavă lui Dumnezeu pentru darul neprețuit pe care îl primise.

Din neam în neam se povestește cum în seara venirii pe lume a acestui copil, numit Teodora, cete de îngeri zburau deasupra casei părintești și că sătenii s-au strâns mirați în jur și au numit-o *casa cu îngeri*. Se mai spune că Ștefan Joldea, tatăl copilei, a fugit într-un suflet la cetate, dându-i de știre părintelui Ioan că are o fetiță și că îl roagă să o boteze în mănăstire. Părintele Ioan îl înștiință pe Mitropolitul Varlaam și acesta veni împreună cu părintele Dosoftei, egumenul Mănăstirii Neamț, pentru a săvârși slujba botezului toți trei.

Dragă cititorule, trebuie să știi că pe la anul 1650 Domnitorul Vasile Lupu și doamna sa, Ecaterina, veneau deseori la Cetatea Nemțului și, întâmplându-se să fie acolo în vremea botezului Teodorei, s-au bucurat să fie nașii acestui neobișnuit nou-născut. După botez, fața copilei era îmbujorată și răspândea mireasma bucuriei creștine. Și astăzi povestesc sătenii din zonă că Mitropolitul Varlaam, în acele îndepărtate timpuri, în cinstea botezului copilei, ar fi înzestrat satul cu o moară, un zemnic¹ și o stupină².

¹ zemnic = Pivniță, beci; bordei săpat în pământ, servind la conservarea bucatelor.

² stupină = Loc unde se cresc albinele, unde sunt amplasați stupii [i toate instalațiile anexe; albinărie, prisacă, stupărie.

Zugrăvirea icoanei

ea de copii, care cânta Duminică de Duminică la Mă-năstirea din Cetatea Neamțului, unde slujea părintele Ioan de la Râșca, era dirijată de Teodora, care avea inspirație divină și totdeauna la Sfânta Liturghie vedea câte un înger în spatele copiilor. Corul cânta îngerește, iar creștinii se umpleau de mireasma bucuriei dumnezeiești. Părintele Ioan a denumit corul „Îngerii”. Văzând râvna copiilor de a cânta Domnului și a veni la biserică zi de zi, părintele Ioan le-a mai ctitorit și un Atelier de pictură, unde un călugăr sihastru cobora din peștera lui de pe munte de câteva ori pe săptămână spre a le împărtăși copiilor tainele picturii. Pustnicul le spunea copiilor: „Eu mă rog Maicii Domnului și milostivirea vine dirijându-mi mâna spre a înfățișa chipul Mântuitorului, al Maicii Preacurate sau al sfinților pe care doresc să-i pictez. Nădăjduiesc că rugăciunea mea se face auzită și chipul dorit se imprimă pe lemnul deja sfințit, pentru a se dărui spre închinare creștinilor.”

Copiii se cutremurau și-și începeau rugăciunea, lemnul prindea viață, iar ei mai colorau pe ici, pe colo. Spunea pustnicul: „Icoanele se zugrăvesc cu rugăciune, iar înfățișarea și lumina cerească nu sunt făcute de mână omenească”. Câțiva dintre acești copii ajunseră peste ani pictori de biserici și mare le era bucuria când, prin post și rugăciune, chipul dorit prindea viață.

Părintele Paisie de la Neam] toată noaptea a pictat cu îngerii

Mam\, -I vezi pe Iisus Hristos `n\jându-se?

Și venea repede cu c\ruja `nc\rcaț de ploaie, Sfântul Ilie...

Haideji s\ cânta]i cu noi!

Drumul spre sfin]enie

ă ne amintim faptul că atunci când s-a născut Teodora, îngerii roiau deasupra casei părinte[ti, care a fost numită de către săteni *Casa cu îngeri*. Din genera]ie în genera]ie au rămas mărturii cum deseori, mai ales la sărbători, casa era înconjurată de cete îngere[ti. Părintele Ioan îi spunea adesea copilei: „Teodora, dacă noi avem fiecare câte un înger păzitor, se vede că tu ai o ceată întregă!“.

Încă de mică, feti]a avea rugăciune aprinsă care străbătea cerul. Cu cât se ruga mai mult, cu atât i se reveleau splendorile Raiului. Printre cele mai îndrăgite rugăciuni pe care Teodora le rostea era și aceasta: „O, Heruvimi, cei în chipul focului, Serafimi cei cu multe aripi, Scaune, Stăpânii [i Căpetenii, Îngeri [i to]i Arhanghelii [i sfin]ite Domnii, ruga]i-vă împreună cu Înaintemergătorul, cu Proorocii, cu Apostolii, cu Ierarhii, cu Cuvio[ii [i cu to]i Drep]ii, ca să ne miluiască pe noi“. În canonul zilnic erau [i „Rugăciunea Domnească“, „Simbolul credin]ei“, „Psalmul 50“ [i „Preasfântă Fecioară, care ai născut Cuvântul Cel cu totul sfânt, izgone[te toată mâhnirea [i întristarea sufletului meu [i îndeamnă gândul meu să facă lucruri dumnezeie[ti, ca să te măresc cu credin]ă [i cu dragoste“.

Tot drumul spre sfin]enie era presărat cu cântări divine încă de pe când era mică [i dirija Corul „Îngerii“. Cât de înăl]ătoare erau cântările din pelerinajele în care, prin rugăciunea cântată, mintea i se aprindea [i putea gândi la Dumnezeu!

*-n pe[tera sa, p[rintelui Neonil
i se ar[tase Fecioara Maria cu Pruncul Iisus*

... iar alunele mai mult le d\ruia veveri]elor care o vizitau des